अहो बताशयः स्त्रीणां भीषणो घनतामसः ।
अन्धकूप इवागाधः पाताय गहनः परम् ॥ ७२ ॥
तदिदानीमियं किं नु कुर्यादिति विचिन्त्य सः ।
कौतुकाद्दूरतश्चौरो भूयो ऽप्यनुससार ताम् ॥ ७३ ॥
5 सापि गत्वा प्रविश्यैव तत्सुप्तस्थितभर्तृकम् ।
गृहं तदा स्वकं प्रोच्चैः प्ररुदत्येवमब्रवीत् ॥ ७४ ॥
परित्रायध्वमेतेन मम दुष्टेन नासिका ।
छिन्ना निरपराधाया भर्तृरूपेण शत्रुणा ॥ ७५ ॥
श्रुत्वैतं मुक्तरोक्रन्दं तस्याः सर्वे ससंभ्रमम् ।
10 उदतिष्ठन्प्रबुध्यात्र पतिः परिजनः पिता ॥ ७६ ॥
एत्याथ तत्पिता दृष्ट्वा तामार्द्रच्छिन्ननासिकाम् ।
क्रुद्धस्तं बन्धयामास भार्याद्रोहीति तत्पतिम् ॥ ७७ ॥
स तु नैवाब्रवीत्किं चिद्बध्यमानो ऽपि मूकवत् ।
विपर्यस्तेषु शृण्वत्सु सर्वेषु श्वशुरादिषु ॥ ७८ ॥
15 ततो ज्ञात्वैव तच्चौरे तस्मिन्नपसृते लघु ।
कोलाहलेन तस्यां च व्यतीतायां क्रमान्निशि ॥ ७९ ॥
स निन्ये वणिजा तेन श्वशुरेण वणिक्सुतः ।
राज्ञान्तिकं तया साकं भार्याया छिन्ननासया ॥ ८० ॥
राज्ञा च कृतविज्ञप्तिः स्वदारद्रोह्यसाविति ।
20 तस्यादिशद्वणिक्सूनोर्वधं न्यक्कृततद्वचाः ॥ ८१ ॥
ततो वध्यभुवं तस्मिन्नीयमाने सडिण्डिमम् ।
उपागम्य स चौरो ऽत्र बभाषे राजपूरुषान् ॥ ८२ ॥
निष्कारणं न वध्यो ऽयं यथावृत्तं तु वेद्म्यहम् ।
मां प्रापयत राज्ञाग्रं यावत्सर्वं वदाम्यदः ॥ ८३ ॥
25 इत्यूचिवान्स नीतस्तैर्नृपस्याग्रं वृताभयः ।
आ मूलाद्रात्रिवृत्तान्तं चौरः सर्वं न्यवेदयत् ॥ ८४ ॥
अब्रवीच्च न चेद्देव मद्वाचि प्रत्ययस्तव ।
तत्सा नासा मुखे तस्य शवस्याद्यापि वीक्ष्यताम् ॥ ८५ ॥
तच्छ्रुत्वा वीक्षितुं भृत्यान्प्रेष्य सत्यमवेत्य तत् ।
30 स राजा तं वणिक्पुत्रं मुक्तवान्वधनिग्रहात् ॥ ८६ ॥
तां च कर्णावपि च्छित्त्वा दुष्टां देशान्निरस्तवान् ।
तद्भार्यां श्वशुरं चास्य तं सर्वस्वमदण्डयत् ॥ ८७ ॥